

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 874/2551

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.พ.พ. มาตรา 70, ป.รัชฎากร มาตรา 30, ป.พ.พ. มาตรา 76

ย่อ / หลักกฎหมาย

โจทก์เป็นนิติบุคคลประเภทบริษัทมหาชนจำกัด ย่อมต้องแสดงออกโดยผู้แทนของโจทก์คือ กรรมการผู้มีอำนาจลงลายมือชื่อแทนโจทก์ตาม ป.พ.พ. มาตรา 70 วรรคสอง ส่วน ส. ตำแหน่ง พนักงานซ่อมบำรุงเครือข่ายและ พ. ตำแหน่งผู้อำนวยการฝ่ายซ่อมข่ายสายฉุกเฉินนั้นเป็นเพียง พนักงานของโจทก์ แม้จะฟังว่าบุคคลทั้งสองได้รับทราบเหตุละเมิดและ พ. ซึ่งเป็นผู้มีอำนาจสั่ง ช่อมได้ดำเนินการจ้างบริษัท บ. เข้าซ่อมแซมจนแล้วเสร็จ ซึ่งถือว่าเป็นการกระทำในฐานะที่เป็น ตัวแทนของบริษัทโจทก์และรับรู้บริษัทโจทก์ถูกบริษัทจำเลยกระทำละเมิดตั้งแต่วันที่เกิดเหตุ คือวันที่ 15 มิถุนายน 2540 แต่ ส. และ พ. ก็มีอำนาจเฉพาะในกรอบอำนาจหน้าที่ของตนเท่านั้น และไม่มีอำนาจที่จะฟ้องคดีแก่จำเลยในกรณีที่จำเลยไม่ชำระค่าซ่อมแซมให้แก่โจทก์จึงไม่อาจ ถือได้ว่า ส. และ พ. เป็นผู้แทนของบริษัทโจทก์ในการรับรู้เรื่องอายุความฟ้องร้องตามมาตรา 448 วรรคหนึ่ง ด้วย ดังนั้น อายุความ 1 ปี จึงเริ่มนับแต่กรรมการผู้มีอำนาจของโจทก์รู้ถึงการละเมิดและ รู้ตัวผู้จะต้องใช้ค่าสินไหมทดแทน มิใช่ นับแต่ ส. หรือ พ. รู้ เมื่อกรรมการผู้มีอำนาจของโจทก์ผู้ ถึงการละเมิดและรู้ตัวผู้จะต้องใช้ค่าสินไหมทดแทนในวันที่ 10 สิงหาคม 2541 ซึ่งเป็นวันเดียวกับวันมอบอำนาจให้ฟ้องคดีนี้ โจทก์ฟ้องคดีนี้ในวันที่ 19 สิงหาคม 2541 ฟ้องโจทก์จึงไม่ขาด อายุความ

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องและแก้ไขคำฟ้องว่า โจทก์เป็นนิติบุคคลประเภทบริษัทมหาชนจำกัด โจทก์มอบอำนาจให้นายศรีศักดิ์เป็นผู้ดำเนินคดีแทน จำเลยเป็นนิติบุคคลประเภทบริษัทจำกัด จำเลยรับเหมาจาก กรุงเทพมหานคร ในการดำเนินการก่อสร้างปรับปรุงขยายถนนอักษะ จากถนนพุทธมณฑลสาย 3 ถึงถนนพุทธมณฑลสาย 4 ตั้งแต่วันที่ 26 กันยายน 2539 ถึงวันที่ 18 พฤษภาคม 2541 เมื่อวันที่ 19 สิงหาคม 2540 พนักงานของโจทก์ตรวจสอบพบว่าพนักงานของจำเลยใช้รถขุดดินและเจาะถนน โดยประมาทเลินเล่อถูกสายโทรศัพท์ของโจทก์เสียหาย 2 จุด จุดที่ 1 ที่แขวงศาลาธรรมสพน์ เขตตลิ่งชัน กรุงเทพมหานคร ทำให้ท่อร้อยสายโทรศัพท์และสายเคเบิลโทรศัพท์พร้อมอุปกรณ์ขาด ได้รับความเสียหายเป็นเงินจำนวน 40,617.35 บาท จุดที่ 2 ที่บริเวณหน้าหมู่บ้านกฤษดานคร 18 ทำให้สายเคเบิลโทรศัพท์จำนวน 300 คู่สาย ตู้คอนดิน จุดพักสายโทรศัพท์เลขที่ 6 หัวต่อฉีกขาด ทำให้น้ำเข้าหัวต่อได้รับความเสียหาย เป็นเงินจำนวน 336,820.83 บาท รวมเป็นเงินจำนวน 377,438.18 บาท ดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับตั้งแต่วันที่ทำละเมิดถึงวันฟ้องเป็นเงิน 28,307.86 บาท ขอให้บังคับจำเลยชำระเงินจำนวน 405,476 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี ของต้นเงินจำนวน 377,438.18 บาท นับแต่วันถัดจากวันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ จำเลยให้การและแก้ไขคำให้การว่า ฟ้องโจทก์เคลือบคลุมโดยบรรยายฟ้องว่าเหตุจุดที่ 1 ที่แขวงศาลาธรรมสพน์ เขตตลิ่งชัน กรุงเทพมหานคร ไม่บรรยายว่าอยู่ที่จุดใดของถนน เพราะ ถนนพุทธมณฑลสาย 3 แขวงศาลาธรรมสพน์ เขตตลิ่งชันมีความยาวหลายกิโลเมตร ทำให้จำเลย ไม่เข้าใจข้อกล่าวหาและไม่เข้าใจข้อกล่าวหาและไม่สามารถสู้คดีได้ถูกต้อง โจทก์ไม่มีอำนาจฟ้อง

เพราะไม่ได้จดทะเบียนตามกฎหมาย ไม่มีวัตถุประสงค์ประกอบกิจการโทรคมนาคม ขณะฟ้องโจทก์เปลี่ยนแปลงกรรมการและอำนาจกรรมการไปแล้ว ผู้มอบอำนาจตามสำเนาหนังสือมอบอำนาจไม่ใช้กรรมการที่มีอำนาจ ตราประทับในหนังสือมอบอำนาจไม่ใช่ตราประทับของโจทก์ หนังสือมอบอำนาจดังกล่าวไม่ได้มอบอำนาจให้ฟ้องจำเลย และปิดอากรแสตมป์ไม่บริบูรณ์ จำเลยไม่ได้กระทำละเมิดต่อโจทก์ตามฟ้อง 20 คู่สาย ส่วนตู้คอยด์ จุดพักสายโทรศัพท์เลขที่ 6 และหัวต่อไม่ได้รับความเสียหาย น้ำไม่ได้ไหลเข้าหัวต่อ นอกจากนี้ในการวางท่อร้อยสายโทรศัพท์และสายเคเบิลในจุดที่ 2 โจทก์ไม่ได้ปฏิบัติตามข้อกำหนดและมาตรฐานในการวางท่อร้อยสายขององค์การโทรศัพท์แห่งประเทศไทย ที่กำหนดให้วางต่ำกว่าพื้นดินไม่น้อยกว่า 80 เซนติเมตร อันเป็นความประมาทและผิดพลาดของโจทก์เอง โจทก์เรียกค่าเสียหายเกินความจริง โจทก์เสียหายไม่เกิน 10,000 บาท เหตุละเมิดจุดที่ 1 เกิดวันที่ 9 พฤษภาคม 2540 จุดที่ 2 เกิดวันที่ 15 มิถุนายน 2540 โจทก์ทราบเหตุละเมิดตั้งแต่วันที่เกิดเหตุ ไม่ได้ฟ้องคดีภายใน 1 ปี นับตั้งแต่วันที่ดังกล่าว ฟ้องโจทก์จึงขาดอายุความ ขอให้ยกฟ้อง ศาลชั้นต้นพิพากษาให้จำเลยชำระเงินจำนวน 10,384 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี ของต้นเงินดังกล่าวนับแต่วันที่ 19 สิงหาคม 2540 เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ คำขออื่นให้ยก โจทก์อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์พิพากษาแก้เป็นว่า ให้จำเลยชำระเงินจำนวน 336,820.83 บาท ให้โจทก์อีกจำนวนหนึ่งพร้อมด้วยดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี จากต้นเงินดังกล่าว นับแต่วันที่ 19 สิงหาคม 2540 จนกว่าจะชำระเสร็จ นอกจากนี้แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น จำเลยฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า "...พิเคราะห์แล้วข้อเท็จจริงที่คู่ความมีได้โต้แย้งกันในชั้นฎีกาฟังเป็นยุติว่า โจทก์จดทะเบียนเป็นนิติบุคคลประเภทบริษัทมหาชนจำกัดมีกรรมการซึ่งมีอำนาจลงลายมือชื่อแทนโจทก์คือ นายอาชว์หรือนายวัลลภหรือนายสุภกิจคนใดคนหนึ่งลงลายมือชื่อร่วมกับนายมินหรือนายวิวัฒน์หรือนายชัชวาลหรือนายสุภชัยอีกคนหนึ่ง และประทับตราสำคัญของบริษัทให้มีผลผูกพันโจทก์ เหตุละเมิดคดีนี้เกิดจากการกระทำของลูกจ้างหรือตัวแทนของจำเลยที่ใช้รถชุดพื้นผิวถนนถูกสายโทรศัพท์สายเคเบิลโทรศัพท์พร้อมอุปกรณ์ของโจทก์ขาดและเสียหายจำนวน 2 จุด จุดที่ 1 ที่บริเวณถนนพุทธมณฑลสาย 3 ท่อร้อยสายโทรศัพท์และสายเคเบิลขาดได้รับความเสียหายเป็นเงินจำนวน 40,617.35 บาท ตามใบแจ้งหนี้ จุดที่ 2 ที่บริเวณหน้าหมู่บ้านกฤษดานคร 18 สายเคเบิลโทรศัพท์ จำนวน 300 คู่สายขาด ตู้คอยด์ ตู้สวิตช์สัญญาณและหัวต่อแตกหักน้ำเข้าได้รับความเสียหายเป็นเงินจำนวน 336,820.83 บาท ตามใบแจ้งหนี้ บริษัทประยูรวิทย์ จำกัด ตามที่ระบุไว้ในหนังสือมอบอำนาจเป็นบริษัทเดียวกับบริษัทประยูรวิศว์การช่าง จำกัด ซึ่งเป็นจำเลยในคดีนี้ มีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยเพียงประการเดียวว่า ฟ้องโจทก์เกี่ยวกับความเสียหายตามใบแจ้งหนี้ขาดอายุความหรือไม่ เห็นว่า ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 70 วรรคสอง บัญญัติว่า "ความประสงค์ของนิติบุคคลย่อมแสดงออกโดยผู้แทนของนิติบุคคล" และมาตรา 448 วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า "สิทธิเรียกร้องค่าเสียหายอันเกิดแต่มูลละเมิดนั้น ท่านว่าขาดอายุความเมื่อพ้นปีหนึ่งนับแต่วันที่ผู้ต้องเสียหายรู้ถึงการละเมิดและรู้ตัวผู้ที่จะต้องใช้ค่าสินไหมทดแทนหรือเมื่อพ้นสิบปีนับแต่วันละเมิด" โจทก์เป็นนิติบุคคลประเภทบริษัทมหาชนจำกัด ย่อมต้องแสดงออกโดยผู้แทนของโจทก์คือ กรรมการผู้มีอำนาจลงลายมือชื่อแทนโจทก์ตามที่ระบุไว้ในหนังสือรับรองดังกล่าว ส่วนนายสิทธิโชคตำแหน่งพนักงานซ่อมบำรุงเครือข่ายและนายพงษ์สิทธิ์ตำแหน่งผู้อำนวยการฝ่ายซ่อมข่ายสายถูกฉีกฉีกนั้นเป็นเพียงพนักงานของโจทก์ แม้จะฟังว่าบุคคลทั้งสองได้รับทราบเหตุละเมิดและนายพงษ์สิทธิ์ซึ่งเป็นผู้มีอำนาจสั่งซ่อมได้ดำเนินการจ้างบริษัทล็อกซเลย์ ฮิตาชิ เคเบิล

เอ็นจีเนียร์ จักัด เข้าซ่อมแซมจนแล้วเสร็จ ซึ่งถือว่าเป็นการกระทำในฐานะที่เป็นตัวแทนของ บริษัทโจทก์และรับรู้ว่าบริษัทโจทก์ถูกบริษัทจำเลยกระทำละเมิดตั้งแต่วันที่เกิดเหตุคือวันที่ 15 มิถุนายน 2540 ตามที่จำเลยก็ทำตาม แต่นายสิทธิโชคและนายพงษ์สิทธิ์ก็มีอำนาจเฉพาะใน กรอบอำนาจหน้าที่ของตนเท่านั้นและไม่มีอำนาจที่จะฟ้องคดีแก่จำเลยในกรณีที่จำเลยไม่ชำระค่า ซ่อมแซมให้แก่โจทก์ได้ จึงไม่อาจถือได้ว่านายสิทธิโชคและนายพงษ์สิทธิ์เป็นผู้แทนของบริษัท โจทก์ในการรับรู้เรื่องอายุความฟ้องร้องตามมาตรา 448 วรรคหนึ่งด้วย ดังนั้นอายุความ 1 ปี จึงเริ่ม นับแต่กรรมการผู้มีอำนาจของโจทก์ดังกล่าวรู้ถึงการละเมิดและรู้ตัวผู้ที่จะต้องชี้ ค่าสินไหมทดแทน มิใช่ นับแต่นายสิทธิโชคหรือนายพงษ์สิทธิ์รู้ และจากการนำสืบของโจทก์ ได้ความว่า เมื่อวันที่ 10 สิงหาคม 2541 โจทก์โดยนายอาชว์และนายวิวัฒน์กรรมการผู้มีอำนาจ ของโจทก์ได้ทำหนังสือมอบอำนาจให้นายศรีศักดิ์ฟ้องและดำเนินคดีนี้แก่จำเลยตาม หนังสือมอบอำนาจ โดยจำเลยมิได้นำพยานหลักฐานมานำสืบหักล้างให้รับฟังได้ว่ากรรมการ ผู้มีอำนาจของโจทก์ได้รู้ว่าการละเมิดต่อโจทก์ก่อนหน้านี้แต่อย่างใดจึงต้องฟังว่า กรรมการผู้มีอำนาจของโจทก์รู้ถึงการละเมิดและรู้ตัวผู้ที่จะต้องชี้ค่าสินไหมทดแทนในวันที่ 10 สิงหาคม 2541 ซึ่งเป็นวันเดียวกับวันมอบอำนาจให้ฟ้องคดีนี้ เมื่อโจทก์ฟ้องคดีนี้ในวันที่ 19 สิงหาคม 2541 ฟ้องโจทก์ในส่วนใบแจ้งหนี้จึงไม่ขาดอายุความ ที่ศาลอุทธรณ์พิพากษามานั้น ศาลฎีกาเห็นฟ้องด้วยฎีกาของจำเลยฟังไม่ขึ้น" พิพากษายืน ดูฉบับย่อฎีกาตัดสินเกี่ยวกับปัญหา ข้อกฎหมายคำพิพากษาศาลฎีกาที่ 874/2551บริษัทเทเลคอมเอเชีย คอร์ปอเรชั่น จำกัด (มหาชน)โจทก์บริษัทประยูรวิศว์การช่าง จำกัดจำเลย ป.พ.พ. ม. 70 วรรคสอง, ม. 448 วรรคหนึ่ง โจทก์เป็นนิติบุคคลประเภทบริษัทมหาชนจำกัด ย่อมต้องแสดงออกโดยผู้แทนของโจทก์คือ กรรมการผู้มีอำนาจลงลายมือชื่อแทนโจทก์ตาม ป.พ.พ. มาตรา 70 วรรคสอง ส่วน ส. ตำแหน่ง พนักงานซ่อมบำรุงเครือข่ายและ พ. ตำแหน่งผู้อำนวยการฝ่ายซ่อมข่ายสายฉุกเฉินนั้นเป็นเพียง พนักงานของโจทก์ แม้จะฟังว่าบุคคลทั้งสองได้รับทราบเหตุละเมิดและ พ. ซึ่งเป็นผู้มีอำนาจสั่ง ซ่อมได้ดำเนินการจ้างบริษัท บ. เข้าซ่อมแซมจนแล้วเสร็จ ซึ่งถือว่าเป็นการกระทำในฐานะที่ เป็นตัวแทนของบริษัทโจทก์และรับรู้ว่าบริษัทโจทก์ถูกบริษัทจำเลยกระทำละเมิดตั้งแต่วันที่เกิดเหตุ คือวันที่ 15 มิถุนายน 2540 แต่ ส. และ พ. ก็มีอำนาจเฉพาะในกรอบอำนาจหน้าที่ของตนเท่านั้น และไม่มีอำนาจที่จะฟ้องคดีแก่จำเลยในกรณีที่จำเลยไม่ชำระค่าซ่อมแซมให้แก่โจทก์จึงไม่อาจ ถือได้ว่า ส. และ พ. เป็นผู้แทนของบริษัทโจทก์ในการรับรู้เรื่องอายุความฟ้องร้องตามมาตรา 448 วรรคหนึ่ง ด้วย ดังนั้น อายุความ 1 ปี จึงเริ่มนับแต่กรรมการผู้มีอำนาจของโจทก์รู้ถึงการละเมิดและ รู้ตัวผู้ที่จะต้องชี้ค่าสินไหมทดแทน มิใช่ นับแต่ ส. หรือ พ. รู้ เมื่อกรรมการผู้มีอำนาจของโจทก์ผู้ ถึงการละเมิดและรู้ตัวผู้ที่จะต้องชี้ค่าสินไหมทดแทนในวันที่ 10 สิงหาคม 2541 ซึ่งเป็นวันเดียว กับวันมอบอำนาจให้ฟ้องคดีนี้ โจทก์ฟ้องคดีนี้ในวันที่ 19 สิงหาคม 2541 ฟ้องโจทก์จึงไม่ขาด อายุความโจทก์ฟ้องและแก้ไขคำฟ้องว่า โจทก์เป็นนิติบุคคลประเภทบริษัทมหาชนจำกัด โจทก์ มอบอำนาจให้นายศรีศักดิ์เป็นผู้ดำเนินคดีแทน จำเลยเป็นนิติบุคคลประเภทบริษัทจำกัด จำเลย รับเหมาจากกรุงเทพมหานคร ในการดำเนินการก่อสร้างปรับปรุงขยายถนนอักษะ จากถนน พุทธมณฑลสาย 3 ถึงถนนพุทธมณฑลสาย 4 ตั้งแต่วันที่ 26 กันยายน 2539 ถึงวันที่ 18 พฤษภาคม 2541 เมื่อวันที่ 19 สิงหาคม 2540 พนักงานของโจทก์ตรวจสอบพบว่าพนักงานของจำเลยใช้รถขุด ดินและเจาะถนนโดยประมาทเลนเล่ถูกสายโทรศัพท์ของโจทก์เสียหาย 2 จุด จุดที่ 1 ที่แขวงศาลา ธรรมสพน์ เขตตลิ่งชัน กรุงเทพมหานคร ทำให้ท่อร้อยสายโทรศัพท์และสายเคเบิลโทรศัพท์พร้อม

อุปกรณ์ขาดได้รับความเสียหายเป็นเงินจำนวน 40,617.35 บาท จุดที่ 2 ที่บริเวณหน้าหมู่บ้านกษดานคร 18 ทำให้สายเคเบิลโทรศัพท์จำนวน 300 คู่สาย ตู้คอยิน จุดพักสายโทรศัพท์เลขที่ 6 หัวต่อฉีกขาด ทำให้น้ำเข้าหัวต่อได้รับความเสียหาย เป็นเงินจำนวน 336,820.83 บาท รวมเป็นเงินจำนวน 377,438.18 บาท ดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับตั้งแต่วันที่ทำละเมิดถึงวันฟ้องเป็นเงิน 28,307.86 บาท ขอให้บังคับจำเลยชำระเงินจำนวน 405,476 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี ของต้นเงินจำนวน 377,438.18 บาท นับแต่วันถัดจากวันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ จำเลยให้การและแก้ไขคำให้การว่า ฟ้องโจทก์เคลือบคลุมโดยบรรยายฟ้องว่าเหตุจุดที่ 1 ที่แขวงศาลาธรรมสพน์ เขตตลิ่งชัน กรุงเทพมหานคร ไม่บรรยายว่าอยู่ที่จุดใดของถนน เพราะถนนพุทธมณฑลสาย 3 แขวงศาลาธรรมสพน์ เขตตลิ่งชันมีความยาวหลายกิโลเมตร ทำให้จำเลยไม่เข้าใจข้อกล่าวหาและไม่เข้าใจข้อกล่าวหาและไม่สามารถสู้คดีได้ถูกต้อง โจทก์ไม่มีอำนาจฟ้อง เพราะไม่ได้จดทะเบียนตามกฎหมาย ไม่มีวัตถุประสงค์ประกอบกิจการโทรคมนาคม ขณะฟ้องโจทก์เปลี่ยนแปลงกรรมการและอำนาจกรรมการไปแล้ว ผู้มอบอำนาจตามสำเนาหนังสือมอบอำนาจไม่ใช่กรรมการที่มีอำนาจ ตราประทับในหนังสือมอบอำนาจไม่ใช่ตราประทับของโจทก์ หนังสือมอบอำนาจดังกล่าวไม่ได้มอบอำนาจให้ฟ้องจำเลย และปิดอากรแสตมป์ไม่บริบูรณ์ จำเลยไม่ได้กระทำละเมิดต่อโจทก์ตามฟ้อง 20 คู่สาย ส่วนตู้คอยิน จุดพักสายโทรศัพท์เลขที่ 6 และหัวต่อไม่ได้รับความเสียหาย น้ำไม่ได้ไหลเข้าหัวต่อ นอกจากนี้ในการวางท่อร้อยสายโทรศัพท์และสายเคเบิลในจุดที่ 2 โจทก์ไม่ได้ปฏิบัติตามข้อกำหนดและมาตรฐานในการวางท่อร้อยสายขององค์การโทรศัพท์แห่งประเทศไทย ที่กำหนดให้วางต่ำกว่าพื้นดินไม่น้อยกว่า 80 เซนติเมตร อันเป็นความประมาทและผิดพลาดของโจทก์เอง โจทก์เรียกค่าเสียหายเกินความจริง โจทก์เสียหายไม่เกิน 10,000 บาท เหตุละเมิดจุดที่ 1 เกิดวันที่ 9 พฤษภาคม 2540 จุดที่ 2 เกิดวันที่ 15 มิถุนายน 2540 โจทก์ทราบเหตุละเมิดตั้งแต่วันที่เกิดเหตุ ไม่ได้ฟ้องคดีภายใน 1 ปี นับตั้งแต่วันที่ดังกล่าว ฟ้องโจทก์จึงขาดอายุความ ขอให้ยกฟ้อง ศาลชั้นต้นพิพากษาให้จำเลยชำระเงินจำนวน 10,384 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี ของต้นเงินดังกล่าว นับแต่วันที่ 19 สิงหาคม 2540 เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ คำขออื่นให้ยก โจทก์อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์พิพากษาแก้เป็นว่า ให้จำเลยชำระเงินจำนวน 336,820.83 บาท ให้โจทก์อีกจำนวนหนึ่งพร้อมด้วยดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี จากต้นเงินดังกล่าว นับแต่วันที่ 19 สิงหาคม 2540 จนกว่าจะชำระเสร็จ นอกจากนี้แก้ไขให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น จำเลยฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า "...พิเคราะห์แล้วข้อเท็จจริงที่คู่ความมิได้โต้แย้งกันในชั้นฎีกาฟังเป็นยุติว่า โจทก์จดทะเบียนเป็นนิติบุคคลประเภทบริษัทมหาชนจำกัดมีกรรมการซึ่งมีอำนาจลงลายมือชื่อแทนโจทก์คือ นายอาชว์หรือนายวัลลภหรือนายสุภกิจคนใดคนหนึ่งลงลายมือชื่อร่วมกับนายมินหรือนายวีวัฒน์หรือนายชัชวาลหรือนายสุกชัยอีกคนหนึ่ง และประทับตราสำคัญของบริษัทให้มีผลผูกพันโจทก์ เหตุละเมิดคดีนี้เกิดจากการกระทำของลูกจ้างหรือตัวแทนของจำเลยที่ใช้รถขุดพื้นผิวถนนถูกสายโทรศัพท์สายเคเบิลโทรศัพท์พร้อมอุปกรณ์ของโจทก์ขาดและเสียหายจำนวน 2 จุด จุดที่ 1 ที่บริเวณถนนพุทธมณฑลสาย 3 ท่อร้อยสายโทรศัพท์และสายเคเบิลขาดได้รับความเสียหายเป็นเงินจำนวน 40,617.35 บาท ตามใบแจ้งหนี้ จุดที่ 2 ที่บริเวณหน้าหมู่บ้านกษดานคร 18 สายเคเบิลโทรศัพท์ จำนวน 300 คู่สายขาด ตู้คอยิน ตู้สื่อสารสัญญาณและหัวต่อแตกหักน้ำเข้าได้รับความเสียหายเป็นเงินจำนวน 336,820.83 บาท ตามใบแจ้งหนี้ บริษัทประยูรวิทย์ จำกัด ตามที่ระบุไว้ในหนังสือมอบอำนาจเป็นบริษัทเดียวกับบริษัทประยูรวิศว์การช่าง จำกัด ซึ่งเป็นจำเลยในคดีนี้ มีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกา

ของจำเลยเพียงประการเดียวว่า ฟ้องโจทก์เกี่ยวกับความเสียหายตามใบแจ้งหนี้ขาดอายุความหรือไม่ เห็นว่า ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 70 วรรคสอง บัญญัติว่า "ความประสงค์ของนิติบุคคลย่อมแสดงออกโดยผู้แทนของนิติบุคคล" และมาตรา 448 วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า "สิทธิเรียกร้องค่าเสียหายอันเกิดแต่มูลละเมิดนั้น ท่านว่าขาดอายุความเมื่อพ้นปีหนึ่งนับแต่วันที่ผู้ต้องเสียหายรู้ถึงการละเมิดและรู้ตัวผู้จะพึงต้องใช้ค่าสินไหมทดแทนหรือเมื่อพ้นสิบปีนับแต่วันละเมิด" โจทก์เป็นนิติบุคคลประเภทบริษัทมหาชนจำกัด ย่อมต้องแสดงออกโดยผู้แทนของโจทก์คือ กรรมการผู้มีอำนาจลงลายมือชื่อแทนโจทก์ตามที่ระบุไว้ในหนังสือรับรองดังกล่าว ส่วนนายสิทธิโชคตำแหน่งพนักงานซ่อมบำรุงเครื่องถ่ายและนายพงษ์สิทธิ์ตำแหน่งผู้อำนวยการฝ่ายซ่อมถ่ายสายอุกฉนั้นเป็นเพียงพนักงานของโจทก์ แม้จะฟังว่าบุคคลทั้งสองได้รับทราบเหตุละเมิดและนายพงษ์สิทธิ์ซึ่งเป็นผู้มีอำนาจสั่งซ่อมได้ดำเนินการจ้างบริษัทล็อกซเลย์ ฮิตาชิ เคเบิล เอ็นจิเนียริง จำกัด เข้าซ่อมแซมจนแล้วเสร็จ ซึ่งถือว่าเป็นการกระทำในฐานะที่เป็นตัวแทนของบริษัทโจทก์และรับรู้ว่าเป็นบริษัทโจทก์ถูกบริษัทจำเลยกระทำละเมิดตั้งแต่วันที่เกิดเหตุคือวันที่ 15 มิถุนายน 2540 ตามที่จำเลยฎีกาก็ตาม แต่นายสิทธิโชคและนายพงษ์สิทธิ์ก็มีอำนาจเฉพาะในกรอบอำนาจหน้าที่ของตนเท่านั้นและไม่มีอำนาจที่จะฟ้องคดีแก่จำเลยในกรณีที่จำเลยไม่ชำระค่าซ่อมแซมให้แก่โจทก์ได้ จึงไม่อาจถือได้ว่านายสิทธิโชคและนายพงษ์สิทธิ์เป็นผู้แทนของบริษัทโจทก์ในการรับรู้เรื่องอายุความฟ้องร้องตามมาตรา 448 วรรคหนึ่งด้วย ดังนั้นอายุความ 1 ปี จึงเริ่มนับแต่กรรมการผู้มีอำนาจของโจทก์ดังกล่าวรู้ถึงการละเมิดและรู้ตัวผู้จะพึงต้องใช้ค่าสินไหมทดแทน มิใช่ นับแต่นายสิทธิโชคหรือนายพงษ์สิทธิ์รู้ และจากการนำสืบของโจทก์ได้ความว่า เมื่อวันที่ 10 สิงหาคม 2541 โจทก์โดยนายอาชว์และนายวิวัฒน์กรรมการผู้มีอำนาจของโจทก์ได้ทำหนังสือมอบอำนาจให้นายศรีศักดิ์ฟ้องและดำเนินคดีนี้แก่จำเลยตามหนังสือมอบอำนาจ โดยจำเลยมิได้นำพยานหลักฐานมานำสืบหักล้างให้รับฟังได้ว่ากรรมการผู้มีอำนาจของโจทก์ได้รู้ว่าจำเลยกระทำละเมิดต่อโจทก์ก่อนหน้านั้นแต่อย่างใดจึงต้องฟังว่ากรรมการผู้มีอำนาจของโจทก์รู้ถึงการละเมิดและรู้ตัวผู้จะพึงต้องใช้ค่าสินไหมทดแทนในวันที่ 10 สิงหาคม 2541 ซึ่งเป็นวันเดียวกับวันมอบอำนาจให้ฟ้องคดีนี้ เมื่อโจทก์ฟ้องคดีนี้ในวันที่ 19 สิงหาคม 2541 ฟ้องโจทก์ในส่วนใบแจ้งหนี้จึงไม่ขาดอายุความ ที่ศาลอุทธรณ์พิพากษามานั้น ศาลฎีกาเห็นฟ้องด้วยฎีกาของจำเลยฟังไม่ขึ้น" พิกษายืน(ชัยรัตน์ เบ็ญจมนโน-พรเพชร วิชิตชลชัย-สุธี เทพสิทธิ)แหล่งที่มาสำนักวิชาการแผนกหมายเลขคดีศาลฎีกาหมายเลขคดีศาลชั้นต้นหมายเลขคดีแดงศาลชั้นต้นหมายเลขเหตุ(1) กรณีนิติบุคคลเป็นผู้เสียหาย ตามแนวคำพิพากษาศาลฎีกาถือว่านิติบุคคลซึ่งมีผู้แทนโดยการแต่งตั้งตามกฎหมายนั้นรู้ถึงการละเมิด และรู้ตัวผู้ที่จะพึงต้องใช้ค่าสินไหมทดแทนนับแต่วันที่ผู้แทนนิติบุคคลได้รับทราบหรือรับรายงานมาเป็นทางการว่าจำเลยต้องรับผิดชอบหรือพิจารณาเรื่องราวและความเห็นที่เจ้าหน้าที่เบื้องต้นเสนอมาแล้วหรือรับทราบจากสำนวนการสอบสวนและความเห็นของคณะกรรมการที่สอบสวน (ดูคำพิพากษาศาลฎีกาที่ 243/2497, 225/2499, 203/2500, 123/2504, 73/2505, 226-227/2505, 137/2507, 438-439/2512, 1306/2515, 23/2519, 1485/2519, 1416/2520, 1500/2523, 2003/2523, 2345/2550, 5142/2550 (2) ศาสตราจารย์จิตติ เห็นว่า อธิบดีเป็นผู้จัดการนิติบุคคลมิได้เป็นเพียงผู้แทนคนหนึ่งของกรม ไม่จำเป็นที่จะต้องอธิบดีคนเดียวแสดง ความประสงค์ของนิติบุคคลตามมาตรา 70 ใครอื่นที่ทำงานตามหน้าที่ในกรมก็เป็นผู้แทนของกรมได้ ฉะนั้น ผู้แทนอื่น ๆ ของนิติบุคคลตามมาตรา 71 ทราบ ก็ถือว่ากรมทราบด้วย (บันทึกท้าย

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 23/2519 จัดพิมพ์โดยเนติบัณฑิตยสภา) (3) คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 2223/2518 วินิจฉัยว่า ยามของบริษัทนิติบุคคลรับหนังสือแจ้งคำวินิจฉัยอุทธรณ์การประเมินภาษี เมื่อ 27 สิงหาคม 2513 โดยยามมีหน้าที่รับหนังสือของบริษัท แต่หนังสือนี้ถึงมือเสมียนและที่ปรึกษากฎหมายเมื่อวันที่ 1 กันยายน ถือว่าบริษัทได้รับแจ้งคำวินิจฉัยอุทธรณ์วันที่ 27 สิงหาคม นั้นบริษัทฟ้องคดีวันที่ 30 กันยายน 2513 จึงเกิน 30 วัน ต้องห้ามตามประมวลรัษฎากร มาตรา 30 (2) ที่โจทก์นำสืบถึงพฤติการณ์ต่าง ๆ ที่ทำให้ที่ปรึกษากฎหมายของโจทก์ได้รับเอกสารในวันที่ 1 กันยายน 2513 นั้น เป็นเรื่องระหว่างโจทก์กับเจ้าหน้าที่ของตน จะนำมาใช้ยืนยันจำเลยไม่ได้ ดังนี้ ผู้บันทึกหมายเหตุเห็นว่า เป็นคำวินิจฉัยที่ถูกต้อง (4) จะเห็นได้ว่าความเห็นของศาสตราจารย์จิตติ ดังกล่าวในข้อ (2) และคำพิพากษาศาลฎีกาที่ 2223/2518 ดังกล่าวในข้อ (3) เป็นการกล่าวตาม ป.พ.พ. เดิม เกี่ยวกับนิติบุคคลตามตัวบทเดิม ใช้คำว่า "ผู้แทนทั้งหลาย" "ผู้จัดการทั้งหลาย" "ผู้แทนอื่น ๆ" "ผู้จัดการและผู้แทนอื่น ๆ ทั้งหลาย" "สมาชิก" "ผู้จัดการหลายคน" แต่ตามตัวบท ปัจจุบันใช้คำว่า "ผู้แทนของนิติบุคคล" "ผู้มีอำนาจทำการแทนนิติบุคคล" ตามตัวบทเดิมได้มี คำอธิบายของพระยาเทพวิฑูร (บุญช่วย) และศาสตราจารย์จิตติกล่าวไว้ตรงกันว่า ผู้แทนนั้น รวมทั้งผู้จัดการและผู้แทนอื่น ๆ ด้วย และปรมาจารย์ท่านหลังกล่าวไว้ด้วยว่า คำว่า ผู้แทนทั้งหลาย หมายความว่าบุคคลทุกประเภทที่ทำการแทนนิติบุคคลได้ ไม่ว่าโดยกฎหมายหรือสัญญา ส่วนตามตัวบทปัจจุบันแม้จะมีเพียง 2 วลี คือ "ผู้แทนของนิติบุคคล" และ "ผู้มีอำนาจทำการแทน" ก็ตาม ผู้บันทึกหมายเหตุก็มีความเห็นว่า มีขอบเขตกว้างขวางครอบคลุมถึงบุคคลต่าง ๆ ที่มี อำนาจหน้าที่กระทำการแทนนิติบุคคล ไม่ว่าโดยกฎหมายหรือสัญญาเช่นเดียวกับบทบัญญัติเดิม (5) ตามคำพิพากษาศาลฎีกาที่บันทึกหมายเหตุนี้โจทก์เป็นนิติบุคคลประเภทบริษัทมหาชนจำกัด ศาลฎีกาเห็นว่า ย่อมต้องแสดงออกโดยผู้แทนของโจทก์ คือ กรรมการผู้มีอำนาจลงลายมือชื่อแทน โจทก์ ส่วนนายสิทธิโชค ตำแหน่งพนักงานซ่อมบำรุง และนายพงษ์สิทธิ์ ตำแหน่งผู้อำนวยการฝ่าย ซ่อมแซมฉุกเฉินนั้นเป็นเพียงพนักงานของโจทก์ ผู้บันทึกหมายเหตุเห็นว่า แม้บุคคลทั้งสองจะเป็น เพียงพนักงานของโจทก์ แต่ก็ต้องถือว่าเป็นผู้มีอำนาจทำการแทนโจทก์ซึ่งเป็นนิติบุคคลด้วย ในขณะเดียวกันตาม ป.พ.พ. มาตรา 76 บุคคลทั้งสองได้รับทราบเหตุละเมิดเมื่อวันที่ 15 มิถุนายน 2540 ก็เป็นการรับทราบในฐานะผู้มีอำนาจทำการแทนโจทก์ตามมาตรา 76 จึงถือได้ว่าบุคคล ทั้งสองได้รับรู้(เพียงคนใดคนหนึ่งรู้ก็พอ)เรื่องอายุความฟ้องร้องตามมาตรา 448 วรรคหนึ่ง แล้ว ต้องถือว่าบริษัทโจทก์รู้ถึงการละเมิดและรู้ตัวผู้จะพึงใช้ค่าสินไหมทดแทนตั้งแต่บุคคลทั้งสองรู้ ไม่ ใช่ถือเอาวันที่กรรมการผู้มีอำนาจของโจทก์รู้ โจทก์ฟ้องคดีนี้เมื่อวันที่ 19 สิงหาคม 2541 ฟ้องของ โจทก์จึงขาดอายุความ ศาสตราจารย์ไพจิตร ปุญญพันธุ์คำพิพากษา: โจทก์ฟ้องและแก้ไขคำฟ้อง ว่า โจทก์เป็นนิติบุคคลประเภทบริษัทมหาชนจำกัด โจทก์มอบอำนาจให้นายศรีศักดิ์เป็นผู้ดำเนินคดี แทน จำเลยเป็นนิติบุคคลประเภทบริษัทจำกัด จำเลยรับเหมาจากกรุงเทพมหานคร ในการ ดำเนินการก่อสร้างปรับปรุงขยายถนนอีกสาย จากถนนพุทธมณฑลสาย 3 ถึงถนนพุทธมณฑลสาย 4 ตั้งแต่วันที่ 26 กันยายน 2539 ถึงวันที่ 18 พฤษภาคม 2541 เมื่อวันที่ 19 สิงหาคม 2540 พนักงาน ของโจทก์ตรวจสอบพบว่าพนักงานของจำเลยใช้รถชุดดินและเจาะถนนโดยประมาทเลนเล่อถูก สายโทรศัพท์ของโจทก์เสียหาย 2 จุด จุดที่ 1 ที่แขวงศาลาธรรมสพน์ เขตตลิ่งชัน กรุงเทพมหานคร ทำให้ท่อร้อยสายโทรศัพท์และสายเคเบิลโทรศัพท์พร้อมอุปกรณ์ขาดได้รับความเสียหายเป็นเงิน จำนวน 40,617.35 บาท จุดที่ 2 ที่บริเวณหน้าหมู่บ้านกฤษดานคร 18 ทำให้สายเคเบิลโทรศัพท์ จำนวน 300 คู่สาย ตั๋วคอดิน จุดพักสายโทรศัพท์เลขที่ 6 หัวต่อฉีกขาด ทำให้น้ำเข้าหัวต่อได้รับ

ความเสียหาย เป็นเงินจำนวน 336,820.83 บาท รวมเป็นเงินจำนวน 377,438.18 บาท ดอกเบี้ย อัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับตั้งแต่วันที่ท่าละเมิดถึงวันที่ฟ้องเป็นเงิน 28,307.86 บาท ขอให้บังคับจำเลย ชำระเงินจำนวน 405,476 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี ของต้นเงินจำนวน 377,438.18 บาท นับแต่วันถัดจากวันที่ฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ จำเลยให้การ และแก้ไขคำให้การว่า ฟ้องโจทก์เคลือบคลุมโดยบรรยายฟ้องว่าเหตุจุดที่ 1 ที่แขวงศาลาธรรมสพน์ เขตตลิ่งชัน กรุงเทพมหานคร ไม่บรรยายว่าอยู่ที่จุดใดของถนน เพราะถนนพุทธมณฑลสาย 3 แขวงศาลาธรรมสพน์ เขตตลิ่งชันมีความยาวหลายกิโลเมตร ทำให้จำเลยไม่เข้าใจข้อกล่าวหาและ ไม่เข้าใจข้อกล่าวหาและไม่สามารถรู้คดีได้ถูกต้อง โจทก์ไม่มีอำนาจฟ้องเพราะไม่ได้จดทะเบียน ตามกฎหมาย ไม่มีวัตถุประสงค์ประกอบกิจการโทรคมนาคม ขณะที่ฟ้องโจทก์เปลี่ยนแปลงกรรมการ และอำนาจกรรมการไปแล้ว ผู้มอบอำนาจตามสำเนาหนังสือมอบอำนาจไม่ใช่กรรมการที่มีอำนาจ ตราประทับในหนังสือมอบอำนาจไม่ใช่ตราประทับของโจทก์ หนังสือมอบอำนาจดังกล่าวไม่ได้ มอบอำนาจให้ฟ้องจำเลย และปิดอากรแสตมป์ไม่บริบูรณ์ จำเลยไม่ได้กระทำละเมิดต่อโจทก์ตาม ฟ้อง 20 คู่สาย ส่วนตู้คอยดิน จุดพักสายโทรศัพท์เลขที่ 6 และหัวต่อไม่ได้รับความเสียหาย น้ำไม่ได้ ไหลเข้าหัวต่อ นอกจากนี้ในการวางท่อร้อยสายโทรศัพท์และสายเคเบิลในจุดที่ 2 โจทก์ไม่ได้ ปฏิบัติตามข้อกำหนดและมาตรฐานในการวางท่อร้อยสายขององค์การโทรศัพท์แห่งประเทศไทย ที่ กำหนดให้วางต่ำกว่าพื้นดินไม่น้อยกว่า 80 เซนติเมตร อันเป็นความประมาทและผิดพลาดของ โจทก์เอง โจทก์เรียกค่าเสียหายเกินความจริง โจทก์เสียหายไม่เกิน 10,000 บาท เหตุละเมิดจุดที่ 1 เกิดวันที่ 9 พฤษภาคม 2540 จุดที่ 2 เกิดวันที่ 15 มิถุนายน 2540 โจทก์ทราบเหตุละเมิดตั้งแต่วันที่ เกิดเหตุ ไม่ได้ฟ้องคดีภายใน 1 ปี นับตั้งแต่วันที่ดังกล่าว ฟ้องโจทก์จึงขาดอายุความ ขอให้ยกฟ้อง ศาลชั้นต้นพิพากษาให้จำเลยชำระเงินจำนวน 10,384 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี ของต้นเงินดังกล่าวนับแต่วันที่ 19 สิงหาคม 2540 เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ คำขออื่น ให้ยก โจทก์อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์พิพากษาแก้เป็นว่า ให้จำเลยชำระเงินจำนวน 336,820.83 บาท ให้โจทก์อีกจำนวนหนึ่งพร้อมด้วยดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี จากต้นเงินดังกล่าว นับแต่วันที่ 19 สิงหาคม 2540 จนกว่าจะชำระเสร็จ นอกจากที่แก้ไขเป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น จำเลยฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า "...พิเคราะห์แล้ว ข้อเท็จจริงที่คู่ความมีได้โต้แย้งกันในชั้นฎีกาฟังเป็นยุติว่า โจทก์จดทะเบียนเป็นนิติบุคคลประเภทบริษัทมหาชนจำกัดมีกรรมการซึ่งมีอำนาจลงลายมือชื่อ แทนโจทก์คือ นายอาชว์หรือนายวัลลภหรือนายสุภกิจคนใดคนหนึ่งลงลายมือชื่อร่วมกับนายมิน หรือนายวิวัฒน์หรือนายชัชวาลหรือนายสุภชัยอีกคนหนึ่ง และประทับตราสำคัญของบริษัทให้ มีผลผูกพันโจทก์ เหตุละเมิดคดีนี้เกิดจากการกระทำของลูกจ้างหรือตัวแทนของจำเลยที่ใช้รถขุด พื้นผิวถนนถูกสายโทรศัพท์สายเคเบิลโทรศัพท์พร้อมอุปกรณ์ของโจทก์ขาดและเสียหายจำนวน 2 จุด จุดที่ 1 ที่บริเวณถนนพุทธมณฑลสาย 3 ท่อร้อยสายโทรศัพท์และสายเคเบิลขาดได้รับ ความเสียหายเป็นเงินจำนวน 40,617.35 บาท ตามใบแจ้งหนี้ จุดที่ 2 ที่บริเวณหน้าหมู่บ้านกฤษดา นคร 18 สายเคเบิลโทรศัพท์ จำนวน 300 คู่สายขาด ตู้คอยดิน ตู้สวิตช์สัญญาณและหัวต่อแตกหักน้ำ เข้าได้รับความเสียหายเป็นเงินจำนวน 336,820.83 บาท ตามใบแจ้งหนี้ บริษัทประยูรวิทย์ จำกัด ตามที่ระบุไว้ในหนังสือมอบอำนาจเป็นบริษัทเดียวกับบริษัทประยูรวิศว์การช่าง จำกัด ซึ่งเป็น จำเลยในคดีนี้ มีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยเพียงประการเดียวว่า ฟ้องโจทก์เกี่ยวกับ ความเสียหายตามใบแจ้งหนี้ขาดอายุความหรือไม่ เห็นว่า ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 70 วรรคสอง บัญญัติว่า "ความประสงค์ของนิติบุคคลย่อมแสดงออกโดยผู้แทนของ

นิติบุคคล" และมาตรา 448 วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า "สิทธิเรียกร้องค่าเสียหายอันเกิดแต่มูลละเมิดนั้น ท่านว่าขาดอายุความเมื่อพ้นปีหนึ่งนับแต่วันที่ผู้ต้องเสียหายรู้ถึงการละเมิดและรู้ตัวผู้ที่จะต้องใช้ค่าสินไหมทดแทนหรือเมื่อพ้นสิบปีนับแต่วันละเมิด" โจทก์เป็นนิติบุคคลประเภทบริษัทมหาชน จำกัด ย่อมต้องแสดงออกโดยผู้แทนของโจทก์คือ กรรมการผู้มีอำนาจลงลายมือชื่อแทนโจทก์ตามที่ระบุไว้ในหนังสือรับรองดังกล่าว ส่วนนายสิทธิโชคตำแหน่งพนักงานซ่อมบำรุงเครื่องสายและนายพงษ์สิทธิ์ตำแหน่งผู้อำนวยการฝ่ายซ่อมข่ายสายฉลากเงินนั้นเป็นเพียงพนักงานของโจทก์ แม้จะฟังว่าบุคคลทั้งสองได้รับทราบเหตุละเมิดและนายพงษ์สิทธิ์ซึ่งเป็นผู้มีอำนาจสั่งซ่อมได้ดำเนินการจ้างบริษัทล็อกชเลย์ อิตาซี เคเบิล เอ็นจิเนียริง จำกัด เข้าซ่อมแซมจนแล้วเสร็จ ซึ่งถือว่าเป็นการกระทำในฐานะที่เป็นตัวแทนของบริษัทโจทก์และรับรู้ว่าบริษัทโจทก์ถูกบริษัทจำเลยกระทำละเมิดตั้งแต่วันเกิดเหตุคือวันที่ 15 มิถุนายน 2540 ตามที่จำเลยฎีกาก็ตาม แต่นายสิทธิโชคและนายพงษ์สิทธิ์ก็มีอำนาจเฉพาะในกรอบอำนาจหน้าที่ของตนเท่านั้นและไม่มีอำนาจที่จะฟ้องคดีแก่จำเลยในกรณีที่จำเลยไม่ชำระค่าซ่อมแซมให้แก่โจทก์ได้ จึงไม่อาจถือได้ว่านายสิทธิโชคและนายพงษ์สิทธิ์เป็นผู้แทนของบริษัทโจทก์ในการรับรู้เรื่องอายุความฟ้องร้องตามมาตรา 448 วรรคหนึ่ง ด้วย ดังนั้นอายุความ 1 ปี จึงเริ่มนับแต่กรรมการผู้มีอำนาจของโจทก์ดังกล่าวรู้ถึงการละเมิดและรู้ตัวผู้ที่จะต้องใช้ค่าสินไหมทดแทน มิใช่ นับแต่นายสิทธิโชคหรือนายพงษ์สิทธิ์รู้ และจากการนำสืบของโจทก์ได้ความว่า เมื่อวันที่ 10 สิงหาคม 2541 โจทก์โดยนายอาชว์และนายวิวัฒน์กรรมการผู้มีอำนาจของโจทก์ได้ทำหนังสือมอบอำนาจให้นายศรีศักดิ์ฟ้องและดำเนินคดีนี้แก่จำเลยตามหนังสือมอบอำนาจ โดยจำเลยมิได้นำพยานหลักฐานมานำสืบหักล้างให้รับฟังได้ว่ากรรมการผู้มีอำนาจของโจทก์ได้รู้ว่าจำเลยกระทำละเมิดต่อโจทก์ก่อนหน้านั้นแต่อย่างใดจึงต้องฟังว่า กรรมการผู้มีอำนาจของโจทก์รู้ถึงการละเมิดและรู้ตัวผู้ที่จะต้องชดใช้ค่าสินไหมทดแทนในวันที่ 10 สิงหาคม 2541 ซึ่งเป็นวันเดียวกับวันมอบอำนาจให้ฟ้องคดีนี้ เมื่อโจทก์ฟ้องคดีนี้ในวันที่ 19 สิงหาคม 2541 ฟ้องโจทก์ในส่วนใบแจ้งหนี้จึงไม่ขาดอายุความ ที่ศาลอุทธรณ์พิพากษามานั้น ศาลฎีกาเห็นฟ้องด้วยฎีกาของจำเลยฟังไม่ขึ้น" พิพากษายืน อุบัตยฎีกาตัดสินเกี่ยวกับปัญหาข้อกฎหมายคำพิพากษาศาลฎีกาที่ 874/2551บริษัทเทเลคอมเอเชีย คอร์ปอเรชั่น จำกัด (มหาชน)โจทก์บริษัทประยูรวิศว์การช่าง จำกัดจำเลย ป.พ.พ. ม. 70 วรรคสอง, ม. 448 วรรคหนึ่ง โจทก์เป็นนิติบุคคลประเภทบริษัทมหาชนจำกัด ย่อมต้องแสดงออกโดยผู้แทนของโจทก์คือ กรรมการผู้มีอำนาจลงลายมือชื่อแทนโจทก์ตาม ป.พ.พ. มาตรา 70 วรรคสอง ส่วน ส. ตำแหน่งพนักงานซ่อมบำรุงเครื่องสายและ พ. ตำแหน่งผู้อำนวยการฝ่ายซ่อมข่ายสายฉลากเงินนั้นเป็นเพียงพนักงานของโจทก์ แม้จะฟังว่าบุคคลทั้งสองได้รับทราบเหตุละเมิดและ พ. ซึ่งเป็นผู้มีอำนาจสั่งซ่อมได้ดำเนินการจ้างบริษัท บ. เข้าซ่อมแซมจนแล้วเสร็จ ซึ่งถือว่าเป็นการกระทำในฐานะที่เป็นตัวแทนของบริษัทโจทก์และรับรู้ว่าบริษัทโจทก์ถูกบริษัทจำเลยกระทำละเมิดตั้งแต่วันเกิดเหตุคือวันที่ 15 มิถุนายน 2540 แต่ ส. และ พ. ก็มีอำนาจเฉพาะในกรอบอำนาจหน้าที่ของตนเท่านั้นและไม่มีอำนาจที่จะฟ้องคดีแก่จำเลยในกรณีที่จำเลยไม่ชำระค่าซ่อมแซมให้แก่โจทก์จึงไม่อาจถือได้ว่า ส. และ พ. เป็นผู้แทนของบริษัทโจทก์ในการรับรู้เรื่องอายุความฟ้องร้องตามมาตรา 448 วรรคหนึ่ง ด้วย ดังนั้น อายุความ 1 ปี จึงเริ่มนับแต่กรรมการผู้มีอำนาจของโจทก์รู้ถึงการละเมิดและรู้ตัวผู้ที่จะต้องใช้ค่าสินไหมทดแทน มิใช่ นับแต่ ส. หรือ พ. รู้ เมื่อกรรมการผู้มีอำนาจของโจทก์รู้ถึงการละเมิดและรู้ตัวผู้ที่จะต้องใช้ค่าสินไหมทดแทนในวันที่ 10 สิงหาคม 2541 ซึ่งเป็นวันเดียวกับวันมอบอำนาจให้ฟ้องคดีนี้ โจทก์ฟ้องคดีนี้ในวันที่ 19 สิงหาคม 2541 ฟ้องโจทก์จึงไม่ขาด

อายุความโจทก์ฟ้องและแก้ไขคำฟ้องว่า โจทก์เป็นนิติบุคคลประเภทบริษัทมหาชนจำกัด โจทก์มอบอำนาจให้นายศรีศักดิ์เป็นผู้ดำเนินคดีแทน จำเลยเป็นนิติบุคคลประเภทบริษัทจำกัด จำเลยรับเหมาจากกรุงเทพมหานคร ในการดำเนินการก่อสร้างปรับปรุงขยายถนนอักษะ จากถนนพุทธมณฑลสาย 3 ถึงถนนพุทธมณฑลสาย 4 ตั้งแต่วันที่ 26 กันยายน 2539 ถึงวันที่ 18 พฤษภาคม 2541 เมื่อวันที่ 19 สิงหาคม 2540 พนักงานของโจทก์ตรวจสอบพบว่าพนักงานของจำเลยใช้รถขุดดินและเจาะถนนโดยประมาณเลนเล่อถูกสายโทรศัพท์ของโจทก์เสียหาย 2 จุด จุดที่ 1 ที่แขวงศาลาธรรมสพน์ เขตตลิ่งชัน กรุงเทพมหานคร ทำให้ท่อนร้อยสายโทรศัพท์และสายเคเบิลโทรศัพท์พร้อมอุปกรณ์ขาดได้รับความเสียหายเป็นเงินจำนวน 40,617.35 บาท จุดที่ 2 ที่บริเวณหน้าหมู่บ้านกฤษดานคร 18 ทำให้สายเคเบิลโทรศัพท์จำนวน 300 คู่สาย ตู้คอยดิน จุดพักสายโทรศัพท์เลขที่ 6 หัวต่อฉีกขาด ทำให้น้ำเข้าหัวต่อได้รับความเสียหาย เป็นเงินจำนวน 336,820.83 บาท รวมเป็นเงินจำนวน 377,438.18 บาท ดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับตั้งแต่วันที่ทำละเมิดถึงวันฟ้องเป็นเงิน 28,307.86 บาท ขอให้บังคับจำเลยชำระเงินจำนวน 405,476 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี ของต้นเงินจำนวน 377,438.18 บาท นับแต่วันถัดจากวันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ จำเลยให้การและแก้ไขคำให้การว่า ฟ้องโจทก์เคลือบคลุมโดยบรรยายฟ้องว่าเหตุจุดที่ 1 ที่แขวงศาลาธรรมสพน์ เขตตลิ่งชัน กรุงเทพมหานคร ไม่บรรยายว่าอยู่ที่จุดใดของถนน เพราะถนนพุทธมณฑลสาย 3 แขวงศาลาธรรมสพน์ เขตตลิ่งชันมีความยาวหลายกิโลเมตร ทำให้จำเลยไม่เข้าใจข้อกล่าวหาและไม่เข้าใจข้อกล่าวหาและไม่สามารถสู้คดีได้ถูกต้อง โจทก์ไม่มีอำนาจฟ้อง เพราะไม่ได้จดทะเบียนตามกฎหมาย ไม่มีวัตถุประสงค์ประกอบกิจการโทรคมนาคม ขณะฟ้องโจทก์เปลี่ยนแปลงกรรมการและอำนาจกรรมการไปแล้ว ผู้มอบอำนาจตามสำเนาหนังสือมอบอำนาจไม่ใช่กรรมการที่มีอำนาจ ตราประทับในหนังสือมอบอำนาจไม่ใช่ตราประทับของโจทก์ หนังสือมอบอำนาจดังกล่าวไม่ได้มอบอำนาจให้ฟ้องจำเลย และปิดอากรแสตมป์ไม่บริบูรณ์ จำเลยไม่ได้กระทำละเมิดต่อโจทก์ตามฟ้อง 20 คู่สาย ส่วนตู้คอยดิน จุดพักสายโทรศัพท์เลขที่ 6 และหัวต่อไม่ได้รับความเสียหาย น้ำไม่ได้ไหลเข้าหัวต่อ นอกจากนี้ในการวางท่อนร้อยสายโทรศัพท์และสายเคเบิลในจุดที่ 2 โจทก์ไม่ได้ปฏิบัติตามข้อกำหนดและมาตรฐานในการวางท่อนร้อยสายขององค์การโทรศัพท์แห่งประเทศไทย ที่กำหนดให้วางต่ำกว่าพื้นดินไม่น้อยกว่า 80 เซนติเมตร อันเป็นความประมาทและผิดพลาดของโจทก์เอง โจทก์เรียกค่าเสียหายเกินความจริง โจทก์เสียหายไม่เกิน 10,000 บาท เหตุละเมิดจุดที่ 1 เกิดวันที่ 9 พฤษภาคม 2540 จุดที่ 2 เกิดวันที่ 15 มิถุนายน 2540 โจทก์ทราบเหตุละเมิดตั้งแต่วันที่เกิดเหตุ ไม่ได้ฟ้องคดีภายใน 1 ปี นับตั้งแต่วันที่ดังกล่าว ฟ้องโจทก์จึงขาดอายุความ ขอให้ยกฟ้อง ศาลชั้นต้นพิพากษาให้จำเลยชำระเงินจำนวน 10,384 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี ของต้นเงินดังกล่าว นับแต่วันที่ 19 สิงหาคม 2540 เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ คำขออื่นให้ยก โจทก์อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์พิพากษาแก้เป็นว่า ให้จำเลยชำระเงินจำนวน 336,820.83 บาท ให้โจทก์อีกจำนวนหนึ่งพร้อมด้วยดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี จากต้นเงินดังกล่าว นับแต่วันที่ 19 สิงหาคม 2540 จนกว่าจะชำระเสร็จ นอกจากนี้ที่แก้ไขเป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น จำเลยฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า "...พิเคราะห์แล้วข้อเท็จจริงที่คู่ความมิได้โต้แย้งกันในชั้นฎีกาฟังเป็นยุติว่า โจทก์จดทะเบียนเป็นนิติบุคคลประเภทบริษัทมหาชนจำกัดมีกรรมการซึ่งมีอำนาจลงลายมือชื่อแทนโจทก์คือ นายอาชว์หรือนายวัลลภหรือนายสุภกิจคนใดคนหนึ่งลงลายมือชื่อร่วมกับนายมินหรือนายวีรวัฒน์หรือนายชัชวาลหรือนายสุภชัยอีกคนหนึ่ง และประทับตราสำคัญของบริษัทให้มีผลผูกพันโจทก์ เหตุละเมิดคดีนี้เกิดจาก

การกระทำของลูกจ้างหรือตัวแทนของจำเลยที่ใช้รถชุดพื้นผิวถนนถูกสายโทรศัพท์สายเคเบิล โทรศัพท์พร้อมอุปกรณ์ของโจทก์ขาดและเสียหายจำนวน 2 จุด จุดที่ 1 ที่บริเวณถนนพุทธมณฑล สาย 3 ท่อร้อยสายโทรศัพท์และสายเคเบิลขาดได้รับความเสียหายเป็นเงินจำนวน 40,617.35 บาท ตามใบแจ้งหนี้ จุดที่ 2 ที่บริเวณหน้าหมู่บ้านกฤษดานคร 18 สายเคเบิลโทรศัพท์ จำนวน 300 คู่สายขาด ตู้คอนดิน ตู้สื่อสารสัญญาณและหัวต่อแตกหักน้ำเข้าได้รับความเสียหายเป็นเงินจำนวน 336,820.83 บาท ตามใบแจ้งหนี้ บริษัทประยูรวิทย์ จำกัด ตามที่ระบุไว้ในหนังสือมอบอำนาจเป็น บริษัทเดียวกับบริษัทประยูรวิศว์การช่าง จำกัด ซึ่งเป็นจำเลยในคดีนี้ มีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกา ของจำเลยเพียงประการเดียวว่า ฟ้องโจทก์เกี่ยวกับความเสียหายตามใบแจ้งหนี้ขาดอายุความ หรือไม่ เห็นว่า ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 70 วรรคสอง บัญญัติว่า "ความประสงค์ของนิติบุคคลย่อมแสดงออกโดยผู้แทนของนิติบุคคล" และมาตรา 448 วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า "สิทธิเรียกร้องค่าเสียหายอันเกิดแต่มูลละเมิดนั้น ท่านว่าขาดอายุความเมื่อพ้นปีหนึ่ง นับแต่วันที่ผู้ต้องเสียหายรู้ถึงการละเมิดและรู้ตัวผู้จะพึงต้องใช้ค่าสินไหมทดแทนหรือเมื่อพ้นสิบปี นับแต่วันละเมิด" โจทก์เป็นนิติบุคคลประเภทบริษัทมหาชนจำกัด ย่อมต้องแสดงออกโดยผู้แทน ของโจทก์คือ กรรมการผู้มีอำนาจลงลายมือชื่อแทนโจทก์ตามที่ระบุไว้ในหนังสือรับรองดังกล่าว ส่วนนายสิทธิโชคตำแหน่งพนักงานซ่อมบำรุงเครือข่ายและนายพงษ์สิทธิ์ตำแหน่งผู้อำนวยการ ฝ่ายซ่อมข่ายสายฉกฉินนั้นเป็นเพียงพนักงานของโจทก์ แม้จะฟังว่าบุคคลทั้งสองได้รับทราบเหตุ ละเมิดและนายพงษ์สิทธิ์ซึ่งเป็นผู้มีอำนาจสั่งซ่อมได้ดำเนินการจ้างบริษัทล็อกชเลย์ ฮิตาชิ เคเบิล เอ็นจิเนียริง จำกัด เข้าซ่อมแซมจนแล้วเสร็จ ซึ่งถือว่าเป็นการกระทำในฐานะที่เป็นตัวแทนของ บริษัทโจทก์และรับรู้ว่าบริษัทโจทก์ถูกบริษัทจำเลยกระทำละเมิดตั้งแต่วันที่เกิดเหตุคือวันที่ 15 มิถุนายน 2540 ตามที่จำเลยฎีกาก็ตาม แต่นายสิทธิโชคและนายพงษ์สิทธิ์ก็มีอำนาจเฉพาะใน กรอบอำนาจหน้าที่ของตนเท่านั้นและไม่มีอำนาจที่จะฟ้องคดีแก่จำเลยในกรณีที่จำเลยไม่ชำระค่า ซ่อมแซมให้แก่โจทก์ได้ จึงไม่อาจถือได้ว่านายสิทธิโชคและนายพงษ์สิทธิ์เป็นผู้แทนของบริษัท โจทก์ในการรับรู้เรื่องอายุความฟ้องร้องตามมาตรา 448 วรรคหนึ่งด้วย ดังนั้นอายุความ 1 ปี จึงเริ่ม นับแต่กรรมการผู้มีอำนาจของโจทก์ดังกล่าวรู้ถึงการละเมิดและรู้ตัวผู้จะพึงต้องใช้ ค่าสินไหมทดแทน มิใช่ นับแต่นายสิทธิโชคหรือนายพงษ์สิทธิ์รู้ และจากการนำสืบของโจทก์ ได้ความว่า เมื่อวันที่ 10 สิงหาคม 2541 โจทก์โดยนายอาชว์และนายวิวัฒน์กรรมการผู้มีอำนาจ ของโจทก์ได้ทำหนังสือมอบอำนาจให้นายศรีศักดิ์ฟ้องและดำเนินคดีนี้แก่จำเลยตาม หนังสือมอบอำนาจ โดยจำเลยมิได้นำพยานหลักฐานมานำสืบหักล้างให้รับฟังได้ว่ากรรมการ ผู้มีอำนาจของโจทก์ได้รู้ว่าจำเลยกระทำละเมิดต่อโจทก์ก่อนหน้านั้นแต่อย่างใดจึงต้องฟังว่า กรรมการผู้มีอำนาจของโจทก์รู้ถึงการละเมิดและรู้ตัวผู้จะพึงต้องใช้ค่าสินไหมทดแทนในวันที่ 10 สิงหาคม 2541 ซึ่งเป็นวันเดียวกับวันมอบอำนาจให้ฟ้องคดีนี้ เมื่อโจทก์ฟ้องคดีนี้ในวันที่ 19 สิงหาคม 2541 ฟ้องโจทก์ในส่วนใบแจ้งหนี้จึงไม่ขาดอายุความ ที่ศาลอุทธรณ์พิพากษามานั้น ศาลฎีกาเห็นพ้องด้วยฎีกาของจำเลยฟังไม่ขึ้น" พิพากษายืน

องค์คณะ

ชัยรัตน์ เบ็ญจมะโน · พรเพชร วิชิตชลชัย · สุธี เทพสิทธิธา

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: thai-legal-corpus (CC-BY-4.0) ← deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/874/2551>